

ת"פ 32316/10 - מדינת ישראל נגד ע.א.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 9-10-19 32316-10-19 מדינת ישראל נ' צ'

בפני כבוד השופט עמיית מיכלס

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ע.א

בשם המאשימה: עו"ד מאיה אשכנזי

בשם הנאשם: עו"ד יוסי בוקר

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהכרעת דין מפורטת, לאחר שמייעת ראיות, בעבירה שעוניינה חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק).

2. מממצאי הכרעת הדין עולה כי בלילה שבין 12.10.2019 ל-13.10.2019 בילה הנאשם במועדון "-----" ב---- -- ביחד עם בת זוגו א' ועם כמה מחבריו. באותה עת בילה במועדון גם א.א (להלן: המתلون). בשלב מסויים הציע המתلون לא' משקה אלכוהולי וזע סירבה והתרחקה מהמתلون ביחד עם הנאשם. בהמשך, קרא המתلون לנאשם אליו וקיים אותו והנאשם התרחק ממנו. לאחר זמן מה שב וסימן המתلون לנאשם שיגש אליו. משניגש הנאשם, אחז המתلون בעורפו של הנאשם באמצעות ידו ובתגובה הדף הנאשם את המתلون, הכה בידו, הסיט אותה ודחף אותה כך שהמתلون נפל אריצה מכיסא הבר עליו ישב ובعودו שוכב על הרצפה בעט הנאשם בראשו מספר פעימות ועוד את המועדון. כתוצאה ממשיעי הנאשם נגרמו למתلون חבלה ראש, דימום סאבדוראל ושברים במספר מקומות בפנים. המתلون פונה לבית החולים ללא הכרה כשהוא מודדם ומונשם ונזקק לטיפול רפואי, לרבות אשפוז.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

.3. שני עדים העידו מטעם ההגנה לזכות הנאשם.

העד הראשון, מר א.מ, מפקד צוות של הנאשם ב-----, ציין שה הנאשם שימש כ----- ותיארו CID ימיןו, בחור רציני, אחראי, מڪצועי ואחד על חברי. א' שיתף בחווית המחייב את אופיו של הנאשם כמתואר לעיל, ובין היתר סיפר כי לאור אופיו המנהיגותי בחר ב הנאשם לקבל את פניהם של טירונים חדשים ליחידה ולהנוך אותם.

העד השני, מר מ.ד, חבר קרוב של אחיו של הנאשם, מסר כי הנאשם גdal אליו והוא בן משפחה עבורה. לדבריו, הנאשם מהו "בורג ממשמעות" בשתי ----- שבבעלותו ובבעלותו אחיו של הנאשם, והוא מפקיד בידיו בלי להסס את מפתחות העסק "וכל הדברים שחשובים לו". עוד הוסיף שה הנאשם הוא אדם נעים הליכות ושירותי שתמיד נעים לשאות במחיצתו, ה"בן הארי לא אלים שקיים במדינה". לאור האמור, ביקש ד' לאפשר לנ啻 המשיך בחו"י למרות הטעות שעשה. במהלך עדותו הציג דובין מכתב (טל"ה/1) שבו כל שהintendent ירושע, איזה הוא לא יכול המשיך לעבוד בתפקידו בראשות המדוברת, כיוון שהוא "נרצה לעשות עסקים עם אנשים שאנו סומכים עליהם ומרגשים שאנו יכולים המשיך לעבוד איתם". בהמשך, לשאלת המאשימה, הבahir העד שכוונתו היא לכך שגם הנאשם ירושע ויקבל עונש, הדבר ימנע ממנו לעבוד ולהתפנות לתפקידו בעסק מפאת טובענותו.

עוד הוגש מטעם הנאשם "תעודת הסמכת -----" (טל"ה/2) ותלוší משכורת מעובdotו הנוכחית (טל"ה/3).

.4. ב"כ המאשימה עמדה על הערכיהם המוגנים שנפגעו כתוצאה מעשי הנאשם, על נסיבות ביצוע העבירה ובפרט על הנזק החמור שהסביר הנאשם למצלון, אשר עד היום אינו עובד, סובל מאפילפסיה וליקוי בשמיעת האירוע וחוי מקצת נכות שהעורכה בשיעור של 100% (נכונות זמנית). הוטעם כי לא בכדי נקבע מצד העבירה של חבלה חמורה עונש מאסר בן 7 שנים אלא בשל חומרתה הרבה. בהפנייתה לפסיקה, עתרה התובעת לקבוע מתחם עינויו הולם הנע בין 18 לבין 36 חודשים, והוסיפה שבמקרה שלפניינו אין כל הצדקה לחזור ממנו.

אשר לעונש בתוך המתחם, ציינה התובעת שה הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, בחר בגישה קורבנית ולא הביע כל אמפתיה כלפי המצלון. כן טענה כי האירוע יכול היה להסתיים באופן חמור בהרבה, בתוצאות הרות אסון של ממש. לאור האמור, ביקשה להביע את שיקולו הhardtעה והגמול ולהשיט על הנאשם עונש מאסר של ממש בתחום מתחם העונשה, זאת לצד מאסר מוותנה ופיזי ממשמעות למצלון, בשם לב לפגיעה שנגרמו לו.

.5. מנגד, ביקש ב"כ הנאשם להימנע מהרשעת הנאשם ולהסתפק בעינויו של 400-500 שעות של ל"צ, כאשר לצורך כך ביקש להפנות את הנאשם לשירות המבחן. הסגנור טען כי באירוע "לא עלו היבטים של כספים, רתיחה, או אדם שלוח רשן שפועל מכוח זה" וכי הנאשם פעל לבדו ולא שימוש בחפש כלשהו, להבדיל מהמהקרים שנדרשו בפסק הדין אליהם הפניה המאשימה. לדבריו, "לזכותו של הנאשם, אין הכרות בין לביון המצלון", האירוע "לא בא מתוך ריב" ולא קדם לו תכנון מוקדם, אלא שמדובר באירוע שנבע מתוך שיקול דעת מוטעה הקשור בכך שה הנאשם נלח מההיסטואצה, "במועדון לילה חשור, צפוף", לאחר שהמצלון קרא לנ啻 בשתי הזדמנויות והNewsletter ניסה להימנע מkonopolikat. הגם שבמסגרת הכרעת הדין נדחתה טענת הנאשם להגנה עצמית, טען הסגנור כי לפני שהותקף, תקף המצלון בעצמו את הנאשם בכך שאחזר בצווארו באופן פסול. על כך הוסיף שהמצלון הטריד נשיםليل האירוע בעודו שרוי בಗילופין, לאחר ששתה כמויות גדולות מאוד של בירה. ב"כ הנאשם טען כי הגם שה הנאשם כפר באשמה ועודנו כופר בה, הרי שהוא נטל אחריות למעשיו מההתחלתה ולולא הסגיר עצמו למשטרה ומסר את כל "השלד של התקיק", לרבות

העובדת שבעט במתלון, לא היה מושע בעבירה שכן למשטרה לא הייתה דרך לפענה את המקרה. הסגנור ביקש להתחשב באמור לקולא על מנת לעודד אחרים לנחות כמו הנאשם, בדרך "נורומטיבית, טוביה וישראל". אשר לנזקים שנגרמו למתלון, ציין הסגנור שעל אף שהמתלון הגיע "מסמכים" הרי שלא הוגש תסקירות נפגע עבירה לאישוש דבריו. יתרה מכך, נטען כי נזקי של המתלון וגובה הפיזי מקרים להידון במסגרת תביעת הנזיקין, אשר סביר שתוגש בהמשך.

בכל הנוגע לנסיבותו האישיות של הנאשם, נטען שבעת ביצוע העבירה היה הנאשם כבן 21, בגין צערו ששיתר שירות קבוע בצה"ל ללחום ומדרך ובקבות מעורבותו בתיק זה "פוטר מהצבא" ונאלץ לסלול לעצמו מסלול חיים חלופי. למורות זאת, שמר הנאשם לאורך הזמן על רציפות תעסוקתית. נטען כי מדובר באדם נורומייבי, שאינו קשור לחברה שלoit, אינו בעל רקע התמכוורת ולא בעית שליטה בכיסים, אדם שניtan לסמור עלייו כפי שעולה מעדויות האופי בענייננו. עוד נטען שעל אף שהנתן ניהל הכוחות, מה שהביא להומשכות ההליך משך שניםים וחצי, הרי שחלק ניכר מתקופה זו, שהוא בתנאים מגבלים, עליים שמר באדיות ומאז ועד היום לא נפתחו נגדו תיקים חדשים; הנאשם הפיק לחקים בעקבות מעורבותו בעבירה. בשים לב לכל הנסיבות האישיות, נטען שהסיכוי להישנות עבירות דומות הוא אפס ולעומת זאת סיכוי השיקום גבוהים מאוד.

לחילופין, ככל שביקש הנאשם לקבלת תסקירות ולביטול הרשעה תידחה, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם ענישה הולם הנע בין "מاسر על תנאי ומספר חוות בודדים בעבודות שירות" לבין 18 חודשי מאסר, וביקש למקם את עונשו של הנאשם בתחום המתחם. לצורך כך ביקש להפנות את הנאשם לממונה על עבודות השירות.

6. הנאשם ניצל את זכות המיליה الأخيرة והביע צער על הנסיבות שנגרמו למתלון, אולם הוסיף כי לא הייתה לו כל כוונה לגרום להן, אלא שחש בסכנה ופעל מתוך "אינסטינקט". הנאשם הוסיף ש"מואוד ישמה" אם בתרור עונש יתאפשר לו לעזר ולתרום להילאה מכישורי.

סוגיות ביטול הרשעה

7. להו ידוע לכל שביטול הרשעה מהו חrieg לכל הרוח, שלפיו מקום בו הוכחה אשמהו של אדם, יסתהים ההליך הפלילי בתוכאה של הרשעה בדיון. גם הטעמים לכל זה מוכרים, ובهم הצורך להבהיר מסר של הרתעת היחיד והרבבים, לשקף את הפסול שבמעשה בעניין החברה, ולאפשר הטלת עונש מرتיע במידה הצורך. עוד נקבע שביטול הרשעה יתאפשר רק "במקרים יוצאי דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה, לבין חומרתה של העבירה" (ההדגשות הוספו - ע.מ.)[ע"פ 96/2083 כתוב נ' מדינת ישראל, פיסקה 6 (21.8.1997) (להלן: הלכת כתוב)]. אף התנאים המctrבים המאפשרים את ביטול הרשעה ידועים ומוכרים: האחד - סוג העבירה מאפשר לוווטר בנסיבות המקרה המסוים על הרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, והשני - הוכחת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, כאשר הדרישה בפסקה היא להוכחת קיומו של נזק קונקרטי שייגרם כתוצאה מההרשעה.

אשר לטיב הדרישה לקיומו של נזק קונקרטי, נקבע ש"אין די בהציג הסכם עבודה, לפיו הרשעה בפלילים עשויה להשליך על תעסוקתו העתידית של המבקש" [רע"פ 7224/04 פרנסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (10.11.2014)]. דברים ברוח זו נקבעו גם בرع"פ 9118/2012 פריגן נ' מדינת ישראל (1.1.2013), שם הודגש שלא ניתן לבסס את טענת הפגיעה הקונקרטית בדרך של העלאת אפשרויות תיאורתיות עתידיות [וראו גם: רע"פ 18/2018 בזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.10.2018); רע"פ 3589/14 לחוץ נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.4.2018); רע"פ 21/1454 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (4.3.2021)].

8. בשים לב לכללים אלו, מצאתי שיש לדחות את עתרת הנאשם לביטול הרשותו על הסף. עסקין בעבירות אלימות אשר נסיבות ביצועה ונסיבותיה חמורות ביותר, ומכאן שביטול הרשותה יפגע באופן משמעותי בשיקולו הגמור וההרתה. בבחינת הרבה למללה מן הצורך אוסיף שהנאשם לא הצבע על פגעה כלשהי, לא כל שכן פגעה חמורה, בשיקומו ככל שיורשע. המכתב שהוזג (טל"ה/1) הוא בבחינת לעג לרשות והוא רחוק מלהענות על דרישות ההחלטה להוכחת קיומו של נזק קונקרטי בשיקומו. מעבר לעובדה שמדובר בכתב קצר, לאקווני ולא מנומך, הרי שפגיעה תעסוקתית אינה ייחודית למקרה שבפניו. ואם לא די בכל אלו, הרי שבניגוד לדברי בא כוחו, מדובר בנאשם שלא נטל אחריות למשעו וממילא לא עבר כל הליך שיקומי המצדיק סטייה מן הכלל.

להשלמת התמונה אצין שלא הוגש מטעם ב"כ הנאשם ولو תקדים אחד להליך פלילי שהסתיים בנסיבות דומות או קרובות למקרה שלפניו בביטול הרשותו של הנאשם. בנסיבות הללו, ובהתה מנותקת מהמציאות המשפטית, מוטב היה לה לטענה לו לא נתענה משנתענה.

קביעת מתחם העונש ההולם

9. קביעת מתחם העונש ההולם לאיורו הפלילי נעשית בהתאם לעיקרון ההלימה, היינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונsha ההולם, בהתאם לעקרון זה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידה הפגיעה בו, במדיניות העונsha הנוגגת ובנסיבות הקשורות ביצוע העבירה.

הערכים המוגנים שנפגעו ונסיבות ביצוע העבירה

10. הצדדים אינם חולקים על הערכיהם המוגנים בהם פגע הנאשם, ובهم הגנה על ביטחונו של אדם זכותו לשלוות גופו, לבריאותו הפיזית והנפשית וכן לכבודו.

כפי שנקבע לא אחת, עבירות האלימות הן מהחרומות שבUber, בהינתן שהן מערערות את ביטחונם האישי של אזרחיה המדינה ותושביה [ע"פ 18/1985 אביתן נ' מדינת ישראל (21.6.2018)]. החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות והצורך בהרtauה מפני ביצוען, באה לידי ביטוי בפסקה עקבית של בית המשפט העליון, וניתן אף לומר שניכרת מגמה ברורה בפסקה של החומרה בעונsha בעבירות אלימות בכלל, ובעיראות בהן נגרמת חבלה חמורה בפרט [ע"פ 799/7 צ'יקול נ' מדינת ישראל (18.7.2019); ע"פ 8381/17 איכילוב נ' מדינת ישראל (24.4.2018); ע"פ 8420/19 בורגראר נ' מדינת ישראל (18.2.2020)]. על תופעת האלימות כתופעה "חוצת גבולות" ומגרירים עמד בית המשפט העליון בע"פ 7555/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (18.7.2012), כאשר על אף שהדברים נאמרו לפניה כמעט עשור, דומה שכוחם יפה גם לימינו אנו, ואולי אף ביתר שאת:

"יש להילחם באלימות שפיטה בחברה הישראלית על כל צורתייה וגונינה, אם בתחום המשפחה ואם מחוץ לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חוליה שיש לבURAה מן היסוד, וממן הראו כי ידוע כל איש ומתדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתה המשפט להשתית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחריו סORG ובריח".

nymok נוסף להחומרה העונsha נובע מהצורך להילחם באלימות הננקטת מעת לעת במועדים, ההופכים לא אחת מקום של בילוי והנאה לזרת קרב ולמקום פורkan לפרצי אלימות של חלק מהמלבים.

11. כאמור, נסיבות ביצוע העבירה חמורות, ותוצאותיה קשות. בתגובה לכך שהמתلونן אחז בעורפו, לא הסתפק הנאשם בכך שהוא מכיסא הבר עליו ישב, אלא שבעוד המתلونן שרוע על הרצפה, ואינו מהוות עוד איום או סכנה עבורו, תקף אותו באלים משלחת וחסרת רשן במספר בעיתות (בין שתים לארבע בעיתות כפי שנקבע בהכרעת הדיון), לכיוון ראשו, איבר רגיש שפגיעה בו עלולה להוביל לתוצאות קשות. וכן, למתلونן נגרמו חבלות חמורות, הוא הוביל לבית החולים כשהוא מורדם ומונשם, שם היה מאושפז במשך 9 ימים. למתلونן נגרמו מספר שבירים פנויים, שהצריכו ניתוח, מהמסמכים שהוגשו עולה כי בעקבות האירוע סבל לראשה בחיו מפרוכוסי אפילפסיה, שמייעתו באוזן ימין ירדה ל-20%, והוא סובל מכאבי ראש וסחרורות מתמשכים ובירידה בחוש הטעם והריח. עוד עולה מהמסמכים כי בעקבות פגיעותיו נקבעה למתلونן נכות זמןית בשיעור של 50% ודרגת אי כושר השתכרות בשיעור של 100%, וזאת עד ליום 30.9.2021 (ת/1 - ת/3). דומה שפגיאות אלו יוסיפו וילו את המתلونן עוד שנים רבות.

גם אם אין מדובר באירוע אלימים מתוכנן מראש, הרי שהיא יכולהו של הנאשם או לחודל ממעשו במספר נקודות במהלך. כך, יכול היה הנאשם לא לגש את מתلونן בפעם השנייה שהמתلونן קרא לו; ככל שאכן היה סכנה (טענה אחרת מצאת לדוחות), יכול היה הנאשם להזעיק את המאבטחים במקום או את המשטרה, או לעזוב את המקום; גם אם הפל את המתلونן מהכסא (המעשה היחיד בו ניתן להכיר כמעשה שנעשה כ"תגובה אינסטינקטיבית"), יכול היה הנאשם להימנע מלבעוט בו; ואם כבר בעט בו, יכול היה להסתפק בעיטה אחת בלבד, לא חזקה ולא לכיוון ראשו של המתلونן. בכל אלו כשל הנאשם. לפיכך, לא ניתן לקבל את טענת ב"כ הנאשם שלפיה מעשי הנאשם ככלל היו "תגובה אינסטינקטיבית" למשעי המתلونן, וזאת שאון להשלים עם התגובה האלימה בה בחר לנ��וט.

מדיניות הענישה הנוהגת

12. ב"כ המאשימה הפניה לדוגמאות מהפסקה, שבחלקן כוללים סעיפים אישום מחמורים יותר של חבלה חמורה בנסיבות מחמורים, בשל שימוש שנעשה בנשק קרב, ובחלקן מדובר בעבירות מתוכנות, זאת בשונה מעניינו. לצד זאת, הוגשו מספר פסקי דין העוסקים במקרים בהם ננקטה אלימות שלא אופיינה בתכון מוקדם, כאשר בחלוקת נגרמו למתلونנים נזקים מהנזק שנגרם למתلونן בעניינו. אשר על כן ישמשו הדוגמאות כאמת מידה בלבד לקביעת המתחם העוני.

א. בע"פ 18/1985 אביטן נ' מדינת ישראל (21.6.2018) דחה בית המשפט העליון ערעור על חומרת עונשו של הנאשם עליו נגזר עונש מאסר בן 32 חודשים לאחר שהורשע על יסוד הודהתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמורים. בתוך כך אושר גם מתחם הענישה שנקבע בבית המשפט המחוזי הנע בין 24 ל-48 חודשים מאסר. על פי עובדות המקירה, בין הנאשם לבין המתلونן, שהיו בקשר חברי, נתגלעה מחלוקת. על רקע זה כאשר יצא המתلونן מחנות נוחות, הלם הנאשם בראשו באמצעות מגב שאותו מצא בתחום הדלק והמשיך להלום בו בכל חלק גוף, עד אשר עבדת המקום הפרידה ביניהם. המתلونן אושפז, ונזקק לניטוח ברגלו בשל שבר ריסוק בשוק. כן נגרמו לו חבלות רבות בראשו והוא נזקק לשני תפרים וסיכות בראשו.

ב. בע"פ 379/15 איגנץ' לוי נ' מדינת ישראל (26.7.2015) נדחה ערעורו של הנאשם, בעל עבר פלילי קודם בעבירות אלימות, שהורשע על יסוד הודהתו בעבירה של חבלה חמורה ונדון, בין היתר, לעונש של 30 חודשים מאסר בפועל ופיצוי בסך 10,000 ל"נ. על פי עובדות המקירה במהלך ויכוח בין הנאשם לבין המתلونן, הטיח הנאשם בחזקה בקבוק בירה בפניו של המתلونן. כתוצאה מההתואר המתلونן נזח ואושפז בבית חולים. אושר מתחם הענישה שנקבע בבית המשפט המחוזי, הנע בין 24 ל-48 חודשים מאסר בפועל.

ג. בע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.2014) (להלן: עניין מהדי) נדון עניינו של נאש שהורשע על יסוד הודהתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות. באותו מקרה, על רקע סכוס בדרכו, יצא הנאשם דחף את המתלוון ובמה שירח היכה אותו באמצעות כל עבודה מוגתכת. כתוצאה מעשייו של המערער, נשברו למATALON שלוש שנים וונגרם לו חתק בשפטו העליונה שלצורךஇיחוי נדרשו תשעה תפרים. בבית המשפט המחוזי נקבע מתוך ענישה רחבה באופן ייחסי, הנע בין שנה ל-4 שנות מאסר, ועל הנאשם הוטל עונש של 24 חודשים מאסר בפועל. במסגרת הערעור והופחת עונשו של הנאשם והועמד על 20 חודשים מאסר, זאת בשל השינוי הניכר של יותר משנתים וחצי שחלף ממועד ביצוע העבירה ועד להגשת כתב אישום, ובהתאם פרק הזמן של יותר מארבע וחצי שנים עד למתן גזר הדין.

ד. בע"פ 759/16 ג'בארין נ' מדינת ישראל (13.6.2016) נדחה ערעורו של הנאשם, נעדר עבר פלילי, שהורשע לאחר שמיית ראיות בעבירה של חבלה בנסיבות חמירות ונדון ל-18 חודשים מאסר בפועל ופיוצו בסך 10,000 ₪ למתלוון, חרף המלצה שירות המבחן להטיל עליו מאסר בעבודות שירות. במרקאה זה על רקע סכוס משפחות הגיעו הנאשם ואחיו אל ביתו של המתלוון, בעוד הנאשם מצויד במפתח שבדי. בשלב מסוים החלו חילופי דברים בין הנאשם לבין המתלוון, והנ帀ה הכה את המתלוון בפניו באמצעות המפתח השבדי. כתוצאה מהמעשים נגרמו למATALON שבאים באך, שהצריכו ניתוח. בית המשפט העליון אישר את מתחם העונש ההולם שהקבע בבית המשפט המחוזי, הנע בין 18 ל-36 חודשים מאסר בפועל.

ה. בע"ג (מחוזי י-מ) 20-09-1050 מדינת ישראל נ' מלינובסקי (17.11.2020) קיבל בית המשפט המחוזי את ערעור המדינה על קולות העונש שהוטל על הנאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה והעמידו על 24 חודשים, מבלי למצות עמו את הדין. במרקאה זה, על רקע מחלוקת בין הנאשם לבין המתלוון, הגיעו הנאשם לבית המתלוון וכאשר האחרון יצא מביתו, הכה אותו הנאשם מספר פעמים באמצעות אגרופים לגוף וללסת עד שזו נשברה, באופן שהצריך התערבות ניתוחית. בית המשפט המחוזי קבע כי בנסיבות המקרה מתחם הענישה נע בין 16 ל-32 חודשים מאסר בפועל.

ו. בת"פ (רמ') 16-04-17042 מדינת ישראל נ' פאדל (31.1.2017) הורשע הנאשם על פי הודהתו בעבירות של חבלה חמורה ואיומים, בנסיבות בהן היכה נג מונית במכת אגרוף לפניו ובהמשך, בעודו שכוב על הרצפה, בעט בו מספר פעמים. כתוצאה מהמעשים נגרמו למATALON המטומות בפניו ושרר בריגל והוא נזקק לניטוח ולקיבוע. בהמשך, איים בפניו שוטרים כי יפגע בנוהגים נוספים. הנאשם צירף תיק נוספת שענינו הפרת תנאי שחרורו ממעצר והחזקת חשיש לשימוש עצמו. לאחר שנקבע מתחם ענישה הנע בין 10 ל-30 חודשים מאסר בפועל בתיק העיקרי ומתחם ענישה הנע בין מאסר מוותנה ועד 6 חודשים מאסר בתיק המצורף, הוטל על הנאשם עונש מאסר כולל בן 15 חודשים כעונש עיקרי.

13. ב"כ הנאשם הפנה מצד לפסקי הדין הבאים המלמדים לשיטתו על אפשרות לקבוע עונש של מאסר לריצויו בדרך של עבודות שירות בתחום המתחם:

א. בת"פ (מרכז-lod) 19-02-59923 מדינת ישראל נ' חביב ואח' (9.3.2021) הורשעו נאים 1 ו-2 בהתאם להודאותם בעבירות של חבלה חמורה ותקיפה בנסיבות חמירות ונאים 3 הורשע בהתאם להודהתו בעבירה של סיוע לתקיפה בנסיבות חמירות. באותו נסיבות הותקפו שני מתלוונים על לא עול בכם על ידי נאים 1 ו-2 ובסיועו של הנאשם 3 בדחיפות, אגרופים, מכחות ובעיטות חזקות. למATALON 1 נגרמו כאבים ואילו למATALON 2 נגרמו שרר בירר ימין וקיזור של רגל ימין ב-2 ס"מ, בעטיו הוא נזקק לקביהם. אשר לנאים 3 הגיעו הצדדים להסכמה כי המאשימה תגביל טיעוניה לעונש מאסר לריצויו בעבודות שירות. בגין מעשייהם של נאים 1 ו-2 נקבע מתחם ענישה הנע בין 10 ל-30

חודשי מאסר ואילו בגין מעשיו של נאשם 3 נקבע מתחם ענישה הנע בין צו של"צ ועד 12 חודשי מאסר בפועל. על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2 הוטל, בין היתר, עונש מאסר של 10 חודשים לצד פיצוי בסך 50,000 ₪ למתלון 2, ואילו על נאשם 3 הוטלו 3 חודשי מאסר לנשיאה בעבודות שירות.

ב. בת"פ (מחוזי ב"ש) 2045-11-15 מדינת ישראל נ' אטיאס (7.9.2017) הורשע הנאשם במעשה עבירה של חבלה חמורה בנסיבות חמירות, שבתייה בכך שבמהלך תגרה בין הנאשם לבין המתלון, נטל הנאשם אבן משתלת בת, השליכה על פניו של המתלון, באופן שגרם לו לשברים בעצמות ארובת העין ובעצמות האף שהצריכו ניתוח ואשפוז. לאחר שנקבע שמדובר באירוע של אלימות הדידית ולא מתוכנת, "בנסיבות שקרובות לסייג של הגנה עצמית" ובاهינתן ש"ה הנאשם חש מאויים מפלט פלסטיק וברזל שהמתלון החזיק בידו", נקבע מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר בפועל. בנוסף על כן, בשל הליך שיקומי שהוגדר כ" יצא דופן" חריג בית המשפט מתחם הענישה והשיט על הנאשם 4 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות כעונש עיקרי, לצד רכיבים נוספים בהם פיצוי בסך 36,000 ₪. הנה כי כן, נסיבות המקירה ייחודיות ושונות כרחוק מזרח ממערב מנסיבות המקירה שלפניינו, ועל כן אין ללמידה ממנו גזירה שווה.

ג. בת"פ (מחוזי ח') 5925-06-18 מדינת ישראל נ' טראבלטי (5.5.2019) הורשע הנאשם בעבירה שעוניינה בחבלה בנסיבות חמירות. הנאשם הכה את המתלון במהלך מהלך ויכוח באמצעות אגרופו, ובהמשך ذكر אותו 3 דקירות בגבו באמצעות מברג שהוציא מכיסו. כתוצאה מההתואר נגרמו למתלון 3 פצעי דקירה בחלק האחורי של בית החזה, שבר בצלע וחבלה קהה בסרעת. בנסיבות המקירה נקבע מתחם ענישה הנע בין 36-20 חודשי מאסר בפועל ועל הנאשם הוטלו, תוך חריגה מהמתחם, 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות כעונש עיקרי, לשם לב לתהיליך הטיפול המשמעותי שuber ולסיכון שיקומו הטובים. יש לציין כי באותה מקירה הודה הנאשם בעבודות כתוב האישום, אולם טען שעובר למתואר בו תקף אותו המתלון במכת אגרוף, טענה שלגביה נשמעו ראיות ונדחתה. מקירה זה חמור מעוניינו בהינתן השימוש במברג ומיקומן של הדקירות, כאשר מנגד עונשו של הנאשם ניתן בחירגה מתחם העונש ההולם שנקבע מטעמי שיקום, שאינם מתקיימים בעוניינו.

ד. בת"פ (שלום ת"א) 12357-08-16 מדינת ישראל נ' פיכחזה (23.6.2019) נקבע מתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר בפועל; בת"פ (שלום ח') 6613-08-19 מדינת ישראל נ' מלא (27.2.2022) נקבע מתחם ענישה הנע בין 2 חודשי מאסר לבין 12 חודשים; בת"פ (ק"ג) 34053-08-18 מדינת ישראל נ' טל (7.6.2021) נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר שניtan לריצותם בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל - כולם במקרים בהם רף האלים היה נמוך מזה שננקט בעוניינו ובזקקים חמורים פחות, זאת מבלי להקל ראש.

14. דוגמא נוספת למיניות הענישה ניתן למצוא בرع"פ 2298/20 עזרא נ' מדינת ישראל (5.4.2020), במסגרתו נדחתה בקשה רשות ערעור של הנאשם אשר הורשע לאחר ניהול הכוחות בעבירה של גרימת חבלה חמורה. נסיבות המקירה מלמדות שהנאשם התקרב למתלון בצורה מאימה אגב ויכוח, כאשר המתלון הרים את ידו באופן מתגונן. הנאשם תפס את המתלון בחולצתו, הפילו ארצתה ותקף אותה בעבירות ובאגופים. המתלון סבל משברים בצלעות ומהמטומות בראשו והוא נזקק לטיפול רפואי. בערכאה הדינונית נקבע מתחם עונשי הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר, ועל הנאשם, נעדר עבר פלילי, הושת עונש עיקרי של 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור הנאשם על חומרת העונש נדחה.

15. אשר על כן, לשם לב לערכים המוגנים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם, בהינתן נסיבות ביצוע העבירה כפי שפורטו, בכלל זה העובדה שהמתלון הוא שנגע ראשון בנאשם ומנגד החולות הקשות שנגרמו למתלון, ובהתחשב בנסיבות הענישה הנוגגת, אני קובע כי מתחם הענישה ההולם בעוניינו נع בין 10 ל-30 חודשי מאסר.

קביעת עונשו של הנאשם - נסיבות שאינן קשורות ביצוע העבירה

16. הנאשם כבן 24, רווק ונודר עבר פלילי. במועד ביצוע העבירה היה הנאשם כבן 21.5. הנאשם כפר באשמה ונילח להיליך הוכחות במהלכו טען, בין היתר, כי מעשיו חוסמים תחת הסיג של הגנה עצמית, טענה אותה מצאת לדוחות (פסקאות 45-48 להכרעת הדין). אלא שהגנת הנאשם לא התמצתה בטענותו המשפטית. בנגדו לנטען על ידי הסגנור Caino הנאשם נטל אחריות למשעו, הרי שהנאשם כפר אף בחלק מעובדות כתב האישום, הבהיר שבעתם מסpter בעיטות, נקט בגישה קורבנית, ואף טען לקיומם של מנגנון חלופיים שיכל וגרמו לפגיעה הקשות במתלון. גישתו של הנאשם לא השתנתה גם לאחר שניתנה הכרעת הדין, והוא ממשיך וטוען שפועל מתוך הגנה עצמית. ודוק, זכותו של הנאשם לטען לחפותו ולנסות להוכיח את צדקתו, ואולם מקום שהורשע ביצוע עבירה, הוא אינו זכאי להקללה לה זכאים נאשמים שנטלו אחריות למשעו. יתרה מכך, פרק הזמן של לשונתיים וחץ שלף ממועד ביצוע העבירה, שנבע מניהול היליך הוכחות ארוך, בו נתענו טענות הגנה רבות ומגוונות, לא נוצר על ידי הנאשם לצורך שילובו בהיליך טיפול כלשהו. נוסף על כך יש לדוחות מכל וכל את טענת הסגנור שלפיה לא עלו במשעו הנאשם "היבטים של כעסים, רתיחה, או אדם שלוח רשן שפועל מכוח זה", או שהנאשם "ניסה להימנע מكونפליקט", או שהוא סובל מבעה של "שליטה בכעסים", שכן במשפט הוכח היפוכו של דבר.

שילוב הנسبות, ובפרט אי השתלבותו של הנאשם בהיליך שיקומי עד כה והעדר קבלת אחריות מצדיו, הביאוnic לقلל מסקנה שאין כל תועלת בהפניית הנאשם לשירות המבחן, ועל נסיבותיו האישיות למדייט מטייעוני בא כוחו, מדדיות שנעדי האופי ומהמסמכים השונים שהוגשו. מאותם טעמים ובשים לב לחומרת המעשים ולהשלכות הקשות של הטלת עונש שאינו כולל רכיב של מאסר על שיקולי ההרתעה, מצאתי שלא להפנות את הנאשם לממונה על עבודות השירות, בפרט כאשר לעונש מאסר בעבודות שירות ישם היבטים שיקומיים שאינם מתקיים בענייננו. כפי שנקבע לא אחת, "ריצו מאסר בדרך של עבודות שירות הוא פריוילגיה, אשר בסיסה עומדת תכלית שיקומית, וקיומה מותנה במידה ביציפות הנלוות לביצוע עבודות שירות" [רע"פ 5959/20 באדosi נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (3.9.2020)]. תנאים אלו אינם מתקייםים בענייננו.

17. הזכות הנאשם זקפתית את העובדה שפנה מיזמתו למשטרה يوم לאחר האירוע וקשר עצמו למשעים. לא ניתן לדעת אם לו לא פעל הנאשם כפי שפועל הייתה משטרת ישראל מגעה למבצע העבירה, בהינתן שהנאשם פנה למשטרה בסמוך לאחר האירוע, כאשר טרם החלו להתבצע פעולות חקירה כלשהן, ועל כן אנייה לטובה הנאשם שכך הם פנו הדברים. מצד שני, לא ניתן להטעם מהתחושא הקשה שעלה במשפט, שלפיה יתכן שמשטרת הפניה של הנאשם למשטרה הייתה מסוימת גרסה הנוכה לו בטרם ימסרו גרסאות נוספות, ובראשן גרסת המתלון, שכאמור היא מאושפז במועד זה בבית החולים. הנאשם מסר כי הוא חש צער וחרטה על הנזקים שנגרמו למתלון, אולם התרשם מהדברים נאמרו מן השפה אל החוץ, כאשר לא עלתה מהם כל אמפתיה כלפיו. בהקשר זה אף לא ניתן להטעם מהעובדה שבמהלך המשפט התקחשה ההגנה לעובדה שהנאשם הוא שגרם לנאים את החבלות הקשות. עוד נתתי דעתך לתנאים המגבילים בהם היה הנאשם לאורך תקופה ארוכה, לשירותו הצבאי, לעובדה שהוא בעל משפחה וחברים המהווים עבורו סבירה תומכת, גילו הצער במועד ביצוע העבירה, עברו הפלילי הנקי והעובדה כי מאז ביצוע העבירה לא היה מעורב ביצוע עבירות נוספות. כן נתתי דעתך לעובדה שלראשונה בחו"ו עתיד הנאשם לרצות עונש מאסר, שהשפUTO עליו עלולה להיות קשה.

마היר שמדובר בנאים שלא נטל אחריות על מעשיו, ראוי היה למקם את עונשו בחלק המרכזי של המתחם העונשי. חרב האמור, נכון הניסיבות לפחות, לרבות חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה (ראו: עניין מהדי), ובשים לב לעמדת

המואשימה שעתה מסיבה שאינה ברורה למקם את עונשו בתחתית המתחם, מצאתו שניית להסתפק בהטלת עונש מאסר המצרי בחלק זה של המתחם. בנסיבות הענייןברי שאין מקום להרוג ממתחם הענישה מטعم שיקום, כאמור איןם בנסיבות. למען הסר ספק אצין שהשיקולים השונים שפורטו לעיל העומדים לזכות הנאשם איןם מספיקים לצורך חריגה מהמתחם העוני, ומכלול מקום, כזכור, שיקול השיקום הוא שיקול אחד מבין שיקולים שיש לקחתם בחשבון וביהם שיקולי הגמול, ההרטעה וההליםמה.

18. אחד המקרים שהועברו בטיעוני הגנה לעונש הוא שהנאשם כבר שילם מחיר על מעשיו שכן חייו "נעקרו", לרבות שירותו הצבאי שהופסק. ואולם, חשוב לציין שגם שגמ חייו של המתלון נעקרו. הנאשם הגיש, כאמור, מכתב לפיו לא יוכל להמשיך לעבוד בעסק בו הוא מועסק, אולם מנגד גם שגרת חייו של המתלון נהרסה באחת, עבדתו מזה כ-9 שנים ----- נגדעה, וספק רב אם יוכל להמשיך ולעבוד בתחום זה בעתיד, בהינתן שהוא אינו יכול לעבוד בחוץ או בעבודה המתבצעת בגובה רב. למעשה מאז האירוע ועד היום לא חזר המתלון למעגל העבודה (עמ' 18-19 לפרטוקול מיום 22.6.2021). בנקודה זו אצין שבהתחשב במסמכים הרפואיים והאחרים שהוגשו (ת/1 - ת/3), וובדירי המתלון במהלך עדותו על אודות השפעתן הקשה של החבלות שנגרמו לו על המשך חייו, לא ברורה טרונית ב"כ הנאשם בגין העדרו של תסקير נפגע עבירה).

19. גם את עתירת הגנה להימנע מהטלת פיצוי מצאי לדוחות, בהיותה מנוגדת להוראות החוק והפסיקה, ובהינתן תכליות השונה של פיצוי המוטל במסגרת ההליך הפלילי לעומת הפטור המוטל במסגרת ההליך האזרחי. על התכליות השונות עמד השופט א' מצא בע"פ 3818 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (14.11.2001):

"תכלית הפיצוי הפלילי שונה מתכליתו של הפיצוי האזרחי. לא בכך קובע סעיף 77(א) תקורת פיצוי לכל עבירה... הנמוכה בהרבה מן הסכומים שניתן לתבוע ולפסקוק בשל מעשים כאלה בהליכים אזרחיים. אמן סעיף 77(ב) מורה כי קביעת הפיצויים לפי סעיף זה תהא לפי ערך הנזק או הסבל שנגרמו...", אולם כאשר מדובר בעבירות חמורות, ברור כי ערך הנזק והסבל הטיפוסיים גבוה בהרבה מתקرت הפיצוי הקבועה בסעיף 77(א). בכך איזן המחוקק בין רצונו להעניק לקורבן פיצוי כלשהו בוגדר ההליך המתנהל על-ידי המדינה, כמוין הכרה חברתיות בסבלו, לבין רצונו להימנע מהפגיעה המשפט הפלילי למשפט אזרחי, על כל המשתמע מכך מבחינות ניהול ושמירת זכויותיהם הדיניות של הצדדים".

בתהッシュ בנסיבות הכבדים שנגרמו למתלון מצאי להטיל על הנאשם פיצוי משמעותי.

20. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשים מאסר בפועל בגין הימים בהם היה הנאשם נתון במעבר בין התאריכים 12.10.2019 עד 17.10.2019. הנאשם יתיצב לריצוי עונש המסר בפועל במתokin כליה "הדרים", או בכל מקום עליו יורה שב"ס, ביום עד השעה 08:30 כשבရשותו תעוזת זהות ועותק מגזר הדין. מובהרת לנائب האפשרות בהתאם את כניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336; פקס 08-9193314; דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il; 08-9193314.

ב. מאסר למשך 8 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מיום שחררו ממאסר על עבירות אלימות מסווג פשע.

ג. מאסר למשך 4 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתחום תקופה של 3 שנים מיום שחררו ממאסר על עבירות אלימות מסווג עוון.

ד. פיצוי בסך 50,000 ₪ למתלון (ע"ת 5 בכתב האישום המתוקן). הפיצוי ישולם עד ליום 10.7.2022 והוא יועבר למTELON בהתאם לפרטים שייעברו למציאות בית המשפט על ידי המאשימה בתחום 7 ימים מהיום.

הפיצוי יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה, וניתן יהיה לשילמו בתחום 3 ימים מיום מתן גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר המרכז.

21. ניתן צו כללי למומצאים.

22. הפקודות שהופקדו במסגרת תיק זה או במסגרת אחד מתיקי המעצר הקשורים אליו, ישמשו להבטחת התיציבות הנאשם למאסר ועם תחילת ריצוי עונש המאסר יושבו לידי, כפוף לכל מניעה חוקית אחרת.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתחום 45 יום.

נitin היום, ל' ניסן תשפ"ב, 01 Mai 2022, במעמד הצדדים.